

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Tomáš Mottla a soudců JUDr. Jiřího Körblera a JUDr. Čestmíra Slaného ve věci

žalobkyně: **Blanka H.**, nar. dne xxx
bytem xxx, xxx
zastoupená advokátem doc. JUDr. Tomášem Gřivnou, Ph. D.
sídlem Revoluční 1044/23, Staré Město, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 427/16, Nové Město, 128 10 Praha 2
jednající prostřednictvím Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, Nové Město, 128 00 Praha 2

o náhradu nemajetkové újmy

o odvolání obou účastníků řízení proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 12. února 2020, č. j. 18 C 65/2019-347,

takto:

- I. Řízení o odvolání žalované **se zastavuje**.
- II. Rozsudek soudu prvního stupně **se** v napadeném zamítavém výroku o věci samé (výrok II) **potvrzuje** a ve výroku o povinnosti k náhradě nákladů řízení (výrok III) **se mění** tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované povinnost do patnácti dnů od právní moci rozsudku zaplatit žalobkyni 22 500 Kč (výrok I), co do částky 377 500 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 9,75 % ročně z částky 400 000 Kč od 9. 4. 2019 do zaplacení a dále ohledně

Shodu s prvopisem potvrzuje Vladimíra Kantorová.

zajištění a doručení úředního omluvného dopisu opatřeného podpisem ministra spravedlnosti k rukám žalobkyně žalobu zamítl (výrok II) a o povinnosti k náhradě nákladů řízení mezi účastníky navzájem rozhodl tak, že žalobkyně je povinna na jejich náhradu zaplatit žalované 500 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok III).

2. Takto bylo rozhodnuto o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala po žalované zaplacení částky 400 000 Kč s příslušenstvím sestávající jednak z požadavku na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonných rozhodnutí ve výši 250 000 Kč s příslušenstvím, kdy za nezákonná žalobkyně označila celkem tři usnesení Policie ČR, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru hospodářské kriminality ze dne 8. 1. 2010, kterými bylo po předchozím souhlasu státního zástupce rozhodnuto o zajištění peněžních prostředků na bankovních účtech žalobkyně, konkrétně č. xxx xxx vedeného u J&T BANKY, a.s. ve výši 1 200 000 Kč, č. xxx xxx vedeného u MONETA Money Bank, a.s. (dříve GE Money Bank, a.s.) ve výši 1 200 000 Kč a č. xxx xxx vedeného u Raiffeisenbank a.s. výši 1 200 000 Kč, ve všech případech s odůvodněním, že zjištěné skutečnosti nasvědčují tomu, že peněžní prostředky pochází (jsou výnosem) z trestné činnosti otce žalobkyně Ing. Stanislava Š., jehož trestní stíhání bylo zahájeno usnesením policejního orgánu ze dne 18. 1. 2010, č. j. KRPU - 1762-112/TČ – 2009 – 040080 – LO, a to s poukazem na skutečnost, že usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 6. 2018, č. j. 49 T 14/2010-2106, bylo zajištění předmětných peněžních prostředků na účtech žalobkyně zrušeno v návaznosti na pravomocné zproštění Ing. Stanislava Š. obžaloby (rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 4. 2018, č. j. 6 To 39/2016-2069), a jednak z požadavku na náhradu nemajetkové újmy z titulu nesprávného úředního postupu orgánů činných ve trestním řízení spočívajícím ve nepřiměřené délce uvedeného zajištění, neboť v daném případě trvalo více jak osm a půl let.
3. Soud prvního stupně požadavek žalobkyně na náhradu nemajetkové újmy z titulu nesprávného úředního postupu ve výši 250 000 Kč s příslušenstvím jako nedůvodný zamítl. Učinil tak na podkladě zjištění, že žalobkyní označenými třemi usneseními Policie ČR, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru hospodářské kriminality ze dne 8. 1. 2010, č. j. KRPU - 1762/TČ-2009-040082 – MM, bylo podle § 79a odst. 1 tr. ř. rozhodnuto o zajištění peněžních prostředků ve výši 1 200 000 Kč na každém z výše již uvedených bankovních účtů, neboť v přípravném řízení všechny zjištěné skutečnosti nasvědčovaly tomu, že peněžní prostředky na těchto účtech, jejichž majitelkou je žalobkyně, byly výnosem z trestné činnosti, a že usnesením Krajského soudu Ústí nad Labem ze dne 25. 6. 2018, č. j. 49 T 14/2010-2106, bylo podle § 48 odst. 1 písm. b) tr. ř. zajištění zmíněných peněžních prostředků zrušeno s odůvodněním, že jejich další zajištění se s ohledem na skutečnost, že obžalovaný Ing. Stanislav Š., byl rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 4. 2018, č. j. 6 To 39/2016-2069, zproštěn obžaloby, která jej vinila ze spáchání zločinu zpronevěry podle § 206 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, jeví nadále neúčelným. Za nezákonné lze totiž podle § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) – dále jen „OdpŠk“, považovat pouze rozhodnutí, které bylo pro nezákonnost zrušeno či změněno, což se v daném případě nestalo. V řízení totiž nebyly prokázány žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr, že by uvedená rozhodnutí byla vydána nezákonně, přičemž v souladu se závěry ustálené judikatury uvedenou skutečnost bez dalšího nelze dovodit ani ze skutečnosti, že trestní řízení, v němž bylo rozhodnutí o zajištění peněžních prostředků na bankovním účtu vydáno, posléze neskončilo odsuzujícím rozsudkem. Požadavek žalobkyně na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí bylo tedy možné shledat nedůvodným již jen pro absenci svou povahou primárního obligatorního předpokladu pro dovození žalobkyní označeného odpovědnostního závazku žalované. Ze stejného důvodu soud prvního stupně zamítl též požadavek, aby žalované byla uložena povinnost poskytnout jí požadovaný úřední omluvný dopis.
4. Zčásti důvodným však soud prvního stupně shledal nárok žalobkyně na náhradu nemajetkové újmy z titulu nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce trvání předmětného

zajištění peněžních prostředků. Zdůraznil přitom, že za situace, kdy na žalobkyni nelze pohlížet jako na osobu v postavení účastníka trestního řízení či osoby zúčastněné, byť v souvislosti se zajištěním peněžních prostředků jistá procesní práva a povinnosti žalobkyni náležely, bylo na žalobkyni, aby vznik nemajetkové újmy prokázala, neboť v jejím případě, na rozdíl od účastníka řízení, vznik takovéto újmy nelze presumovat. Protože se podle názoru soudu prvního stupně žalobkyni podařilo vznik nemajetkové újmy co do základu prokázat a zároveň pouhé konstatování porušení práva, kterého se žalobkyni od žalované dostalo, nebylo možné shledat za postačující formu nápravy žalobkyni způsobené nemajetkové újmy, zabýval soud prvního stupně dále otázkou oprávněné výše reletární satisfakce, které by se žalobci mělo dostat. Vycházejíc z uvedené délky trvání zajištění peněžních prostředků a judikaturou dovozeného závěru, že je možné uvažovat o obecné výši imateriální újmy v částce 15 000 Kč za každý rok trvání řízení se tím, že za prvé dva roky řízení lze přiznat částku pouze v poloviční výši, soud prvního stupně uzavřel, že obecná základní výše odškodnění, která je výchozí pro její následnou individualizaci, v posuzovaném případě činí 112 500 Kč. Takto získanou částku dále podrobil hodnocení kritérii předvídanými v § 31a odst. 3 OdpŠk a na jejich podkladě zmíněnou částku snížil o 20 % z toho důvodu, že délka uvedeného zajištění korespondovala s délkou trestního stíhání, které bylo projednáváno celkem na třech stupních soudní soustavy (u krajského, vrchního i Nejvyššího soudu), dále snížil o dalších 20 % z důvodu skutkové a právní složitosti předmětného trestního řízení a konečně ještě o 40 % z důvodu výrazně sníženého významu „řízení“ pro žalobkyni, což plyne z toho, že žalobkyně předmětné peněžní prostředky, které byly zajištěny na jejích bankovních účtech, nepovažovala za vlastní; výslovně totiž uvedla, že tyto prostředky považovala za peněžní prostředky svého otce, s nimiž se neodvážila sama disponovat a neměla s nimi ani žádné plány. Ve výsledku tedy soud prvního stupně shledal oprávněným toliko nárok žalobkyně na náhradu uvedené nemajetkové újmy ve výši 22 500 Kč, k níž dospěl shora uvedeným postupem, přičemž ani ve vztahu k této jistině neshledal důvodným požadavek žalobkyně na zaplacení zákonného občanskoprávního úroku z prodlení, jehož zaplacení se žalobkyně domáhala ode dne marného uplynutí zákonem stanovené šestiměsíční lhůty počítané ode dne 8. 10. 2018, kdy nárok, který učinila předmětem tohoto řízení, předběžně uplatnila u žalované, neboť uzavřel, že za situace, kdy vznik uvedené nemajetkové újmy nebyl presumován, pak nárok na její zaplacení je konstituován až rozhodnutím soudu, a tudíž prodlení žalované lze vyloučit.

5. O povinnosti k náhradě nákladů řízení soud prvního stupně rozhodl podle § 142 odst. 1 (správně odst. 2) o. s. ř., a protože žalovanou shledal v řízení úspěšnou v rozsahu dvou třetin předmětu řízení, zavázal žalobkyni k tomu, aby žalované nahradila třetinu všech jí účelně vynaložených nákladů řízení. Za této procesní situace se totiž od úspěchu účastníka, který v řízení byl převážně úspěšný (vítězné strany), odedčítá jeho neúspěch, přičemž takto získanému rozdílu odpovídá podíl na žalovanou všech účelně vynaložených nákladech řízení ve výši 500 Kč.
6. Proti tomuto rozsudku podali včasné odvolání, jak žalobkyně, tak i žalovaná. Protože však žalovaná vzala své odvolání (proti vyhovujícímu výroku o věci samé I a nákladového výroku III) zpět ještě před tím, než o něm bylo rozhodnuto, odvolací soud podle § 207 odst. 2 věta první o. s. ř. řízení o tomto odvolání zastavil (viz výrok I tohoto rozsudku); tudíž nebylo třeba se jím dále věcně zabývat.
7. Žalobkyně svým odvoláním napadla zamítavý výrok o věci samé II a spolu s tímtež svou povahou akcesorický nákladový výrok III uvedeného rozsudku s odůvodněním, že v tomto rozsahu považuje rozhodnutí soudu prvního stupně za nesprávné především z důvodu nesprávného právního posouzení obou jí v tomto řízení uplatněných odpovědnostních titulů. Závěr soudu prvního stupně o údajné neexistenci nezákonného rozhodnutí coby předpokladu úspěšného uplatnění nároku na náhradu nemajetkové újmy ve výši 250 000 Kč považuje za ryze formalistický, neboť ustanovení § 48 tr. ř., podle kterého bylo zajištění uvedených peněžních prostředků usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 6. 2018 zrušeno, nepředvídá možnost zrušení zajištění „pro nezákonnost“. I proto je třeba nezákonnost takového rozhodnutí hledat

v dalších souvisejících okolnostech, především pak konečném rozhodnutí ve věci samé. Jestliže trestní řízení skončilo zproštěním obžalovaného Ing. Stanislava Š. podle ustanovení § 226 písm. a) tr. ř., tedy že skutek, pro který byla obžaloba podána, se nestal, tedy že věci, ve vztahu k nimž měl Ing. Stanislav Š. spáchat trestný čin zpronevěry, byly v jeho vlastnictví, pak jiný závěr, než ten, že předmětná usnesení o zajištění peněžních prostředků na bankovních účtech žalobkyně naplňují znaky nezákonných rozhodnutí, nepřichází v úvahu. Navíc v dané souvislosti se nabízí možnost analogické aplikace právních norem tak, jak tomu ustálená judikatura činí v případech nezákonného trestního stíhání, kde rovněž nedochází k explicitní deklaraci nezákonnosti v případě, kdy trestní stíhání neskončí odsuzujícím rozsudkem. Žalobkyně tudíž nerozumí tomu, proč by v tomto případě nemělo být postupováno obdobným způsobem, přičemž i nadále setrvává i na důvodnosti jí požadovaného způsobu satisfakce nemajetkové újmy, která jí měla být označenými nezákonnými rozhodnutími způsobena. Žalobkyně dále nesouhlasí ani s výší jí přiznané náhrady nemajetkové újmy z titulu nesprávného úředního postupu, která podle jejího názoru není projevem nestranného a objektivního zhodnocení všech relevantních kritérií předvídaných v § 31a odst. 3 OdpŠk, jejichž prostřednictvím má být oprávněná výše relutární náhrady uvedené újmy kvantifikována. V tomto směru žalobkyně považuje rozhodnutí soudu prvního stupně za tendenční, když ze všech v úvahu přicházejících kritérií byla soudem prvního stupně vybrána jen ta, která redukovala přiznanou výši až na úroveň víceméně symbolické částky. Za chybný považuje vůbec celý proces hodnocení míry jí přivozené újmy, resp. jejího vyjádření v penězích, a to již od samého počátku, kdy v rozporu se konstantní rozhodovací praxí bylo po ní požadováno, aby vznik újmy, který se v těchto případech presumuje, prokázala. Při individualizaci obecné základní výše nemajetkové újmy pak soud prvního stupně nikterak nezohlednil značné průtahy na straně orgánů činných v trestním řízení, zejména soudu samého, dále je žalobkyně přesvědčena o tom, že soud prvního stupně v jejím případě naprosto nedůvodně dovedl snížený význam řízení pro žalobkyni, ačkoliv z jí označených důkazů plynul závěr zcela opačný, za liché považuje též úvahy o redukci výše nemajetkové újmy s ohledem na počet soudních instancí, které se na projednávání předmětného trestního řízení podílely, neboť příčinou opakovaného rozhodování ve více stupních soudní soustavy byly závažné vady na straně orgánů činných ve trestním řízení, a konečně nesouhlasí ani s hodnocením posuzovaného řízení jako případu po skutkové i právní stránce věci složité, neboť okolnosti daného případu tomu ve skutečnosti nenasvědčují. Rovněž i v tomto případě žalobkyně trvá na přisouzení jak peněžité satisfakce, tak i poskytnutí zadostiučnění formou požadované písemné omluvy. S odkazem na shora uvedené žalobkyně navrhl, aby odvolací soud změnil napadený zamítavý výrok rozsudku soudu prvního stupně tak, že i v této části bude její žalobě vyhověno.

8. Žalovaná v reakci na odvolání žalobkyně uvedla, že odvolací námitky žalobkyně neshledává důvodné. Navrhla proto, aby odvolací soud v napadené části rozhodnutí soudu prvního stupně jako věcně správné potvrdil.
9. Odvolací soud z podnětu podaného odvolání přezkoumal napadené výroky rozsudku soudu prvního stupně, včetně řízení, které jejich vydání předcházelo (§ 212, § 212a odst. 1, 5 o. s. ř.), a poté dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně není důvodné.
10. V souvislosti s právním posouzením žalobkyni uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí soud prvního stupně zcela v souladu s ustálenou rozhodovací praxí konstatoval, že předmětná usnesení Policie ČR, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru hospodářské kriminality ze dne 8. 1. 2010, kterými bylo po předchozím souhlasu státního zástupce rozhodnuto o zajištění peněžních prostředků na bankovních účtech žalobkyně, nejsou nezákonnými rozhodnutími ve smyslu § 7 a 8 OdpŠk, a nezakládají tak odpovědnost státu za škodu, neboť nebyla zrušena či změněna pro nezákonnost. Ostatně již v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 24. 6. 2015, sp. zn. 30 Cdo 3310/2013, uveřejněném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 8/2016 civ., byl zmíněným soudem jasně formulován (a blíže rozveden) závěr, že v situaci, kdy nedojde k vydání odsuzujícího rozsudku, nelze z této okolnosti bez dalšího dovozovat nesprávnost veškerých postupů orgánů činných v trestním řízení ani nezákonnost všech

rozhodnutí vydaných po zahájení trestního stíhání. Byla-li tedy, stejně jako v nyní posuzované věci, zmíněná rozhodnutí o zajištění peněžních prostředků na účtu zrušena nikoliv pro nezákonnost, nýbrž proto, že pominuly důvody pro jejich vydání, nejsou dány předpoklady odpovědnosti státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím (k tomu srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 2. 2009, sp. zn. [25 Cdo 4462/2007](#), uveřejněné v Souboru civilních rozhodnutí NS pod C 6874). Splnění požadavku změny či zrušení rozhodnutí pro nezákonnost ve smyslu § 8 odst. 1 OdpŠk přitom nelze obecně nahradit předběžným posouzením rozhodnutí jako nezákonného v odškodňovacím řízení, neboť soud rozhodující o žalobě na náhradu škody proti státu není oprávněn posuzovat tvrzený nesoulad nezrušeného rozhodnutí se zákonem (k tomu srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 2. 2006, sp. zn. [25 Cdo 2162/2005](#), příp. usnesení téhož soudu ze dne 19. 2. 2009, sp. zn. [25 Cdo 4462/2007](#)).

11. Pokud se týká požadavku žalobkyně na náhradu nemajetkové újmy z titulu nesprávného úředního postupu ve smyslu ust. § 13 odst. 1 OdpŠk, pod který lze subsumovat taktéž případy, kdy trestní věc není orgány činnými v trestním řízení projednána urychleně bez zbytečných průtahů, tedy kdy doba trvání řízení neodpovídá složitosti, skutkové a právní náročnosti věci a kdy délka řízení tkví v příčinách vycházejících z působení soudu v projednávané věci, lze žalobkyni přisvědčit v tom, že i pro rozhodování o zrušení či omezení zajištění peněžních prostředků na účtu platí, že „musí existovat rozumný (opodstatněný) vztah proporcionality mezi použitými prostředky a sledovanými cíli“, přičemž „tento vztah má nepochybně i svou časovou dimenzi - zajištění majetku nemůže trvat libovolně dlouho“. Taktéž i Ústavní soud při posuzování přiměřenosti zásahu do základního práva na pokojné užívání majetku akcentuje časové hledisko, a to i v případech, kdy i po řádně provedeném dokazování nasvědčují zjištěné skutečnosti naplnění předpokladů podle § 79a odst. 1 tr. ř. Tím spíše akcent časovaného hlediska musí platit, pokud již v průběhu trestního řízení orgány činné v trestním řízení dojdou k závěru, že tyto předpoklady splněny nejsou. V zásadě tedy není rozumného důvodu vylučovat majitele účtu, jehož peněžní prostředky byly v souvislosti s probíhajícím soudním stíháním zajištěny podle § 79a odst. 1 tr. ř., byť sám nebyl obviněn (obžalován), z možnosti domáhat se náhrady nemajetkové újmy z titulu nesprávného úředního postupu podle § 13 odst. 1 OdpŠk. Nicméně i v tomto případě platí, že uvedený nárok vychází z čl. 6 odst. 1 věta první Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), podle něhož má každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Jestliže však žalobkyně uvedený nárok na náhradu nemajetkové újmy postuluje s poukazem na tvrzenou nejistotu a obavy spojené s osudem peněžních prostředků jejího otce, které tento měl uloženy na jí vlastněném bankovním účtu a které byly předmětnými usneseními Policie ČR zajištěny s odůvodněním, že zjištěné skutečnosti nasvědčují tomu, že peněžní prostředky pochází (jsou výnosem) z jeho trestné činnosti, pro kterou byl v rámci vlastního trestního řízení také stíhán, pak odvolací soud musí konstatovat, že za tohoto stavu je žalobkyně vyloučena z možnosti domáhat se uvedené náhrady nemajetkové újmy již jen proto, že vznik takové újmy je Úmluvou konstruován jen ve vztahu k porušení práva na projednání vlastní „záležitosti“ jedince a tuto podmínku v daném případě nelze mít na straně žalobkyně za splněnou. Žalobkyně tudíž v tomto směru postrádá tzv. aktivní věcnou legitimaci, když právo, jehož ochrany se domáhá, jí nesvědčí.
12. Odvolací soud proto napadený zamítavý výrok o věci samé jako věcně správný podle § 219 o. s. ř. potvrdil.
13. Přestože odvolací soud shledal napadený výrok o věci samé správným, výroku o povinnosti k náhradě nákladů řízení se tento závěr bohužel netýká.
14. Soud prvního stupně sice v souladu s ust. § 151 odst. 1 a § 142 o. s. ř. správně akcentoval potřebu hodnocení míry úspěchu účastníků řízení ve věci samé, avšak se závěrem, k němuž dospěl, se nelze ztotožnit. Soud prvního stupně totiž pominul, že ve světle ustálené judikatury výsledek řízení projevující se tím, že poškozený žalobce dosáhne satisfakce uložením povinnosti škůdce nahradit

mu nemateriální újmu anebo poskytnout mu morální satisfakci, popř. dosáhne konstatování porušení práva, lze s přihlédnutím k přiměřenosti žalované formy náhrady hodnotit ve smyslu zásad úspěchu ve věci obdobně jako plný úspěch (§ 142 odst. 1 o. s. ř.), byť žalobci nebylo přiznáno jím požadované plnění nebo jeho výše (k tomu srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 2. 2014, sp. zn. 30 Cdo 2707/2013, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 40/2014 civ.). Tudíž učinila-li žalobkyně předmětem řízení v zásadě dva nároky, nárok na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí a z titulu nesprávného úředního postupu, pak za situace, kdy se jí dostalo byť třeba i symbolického zadostiučnění z titulu nesprávného úředního postupu, je v souladu s výše uvedeným třeba uzavřít, že úspěch účastníků v řízení před soudem prvního stupně byl totožný, a proto správně žádný z nich v souladu s ust. § 142 odst. 2 o. s. ř. nemá právo na náhradu nákladů za řízení před soudem prvního stupně.

15. O povinnosti k náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 151 odst. 1 o. s. ř., ve spojení s § 224 odst. 1, § 142 odst. 1 a § 146 odst. 2 věta první o. s. ř., a protože i v tomto případě je třeba považovat procesní úspěch stran ve sporu za totožný, pak i v této fázi řízení žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti výroku I a samotnému výroku III tohoto rozsudku není dovolání přípustné.

Proti výroku II tohoto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení. Dovolání se podává u soudu prvního stupně a rozhoduje o něm Nejvyšší soud.

Praha 1. října 2020

Mgr. Tomáš Mottl v. r.
předseda senátu